

ROCKY

Jurnalul unui motan care nu trebuia
să trăiască

O poveste adevărată despre stradă, boală
și o salvare imposibilă

Ana & Horațiu Bivol

Asociația „Căsuța cu Pisici Ana & Hor”

Notă privind drepturile de autor

Această carte este pusă la dispoziție gratuit de Asociația Căsuța cu Pisici Ana & Hor pentru informare și lectură.

Conținutul lucrării (texte, fotografii, ilustrații și grafica) este protejat de legislația privind drepturile de autor. Descărcarea și distribuirea gratuită a fișierului, în forma sa originală și cu menționarea sursei, sunt permise și încurajate.

Este interzisă copierea, modificarea, republicarea, utilizarea în scop comercial, tipărirea în vederea vânzării sau comercializarea acestei cărți, integral ori parțial, fără acordul scris al Asociației Căsuța cu Pisici Ana & Hor.

Dacă descoperiți că această carte este vândută sau distribuită contra cost fără autorizarea noastră, vă rugăm să ne anunțați. Toate versiunile oficiale ale cărții sunt disponibile exclusiv prin canalele de comunicare ale Asociației Căsuța cu Pisici Ana & Hor și prin site-ul oficial.

Vă mulțumim că respectați munca depusă și că susțineți cauza animalelor.

PROLOG — ÎNAINTE DE NUME

Sunt multe animale care mor fără să fie văzute.

Fără să fie ținute vreodată în brațe. Fără să primească un nume.

Mor în spatele blocurilor, sub mașini, în canale, în tomberoane, în gropi de beton. Mor încet.

Nu pentru că nu ar putea fi salvate. Ci pentru că nimeni nu s-a oprit.

Aceasta nu este o poveste despre miracole. Este o poveste despre a rămâne.

Despre un motan care a trăit zece ani pe stradă, într-o lume în care foamea a fost zilnică, iar frica permanentă. Despre un trup slăbit de boli netratate. Despre o ființă care a dormit ani de zile cu un ochi deschis.

Și despre doi oameni care, într-o zi obișnuită de toamnă, nu au trecut mai departe.

Povestea aceasta nu începe cu salvarea. Începe cu tăcerea.

Cu nopțile în care nimeni nu vine. Cu zilele în care nimeni nu întreabă. Cu anii în care nimeni nu vede.

Numele lui este Rocky. Dar înainte de Rocky, a fost doar un motan fără nume.

Iar această carte este mărturia lui.

CAPITOLUL I

ZECE ANI FĂRĂ NUME

Nu știu exact când am primit numele Rocky.

Știu doar sigur că zece ani nu am avut niciun nume. Pe stradă nu ai nevoie de nume. Ai nevoie de colți, de picioare care fug, de un stomac care suportă orice și de o inimă care se întărește ca piatra.

Strada nu e un loc. Strada e o stare permanentă de alertă.

M-am născut ca orice pisoi. Am deschis ochii într-un colț cald. Dar căldura nu durează mult pentru cei ca mine. La un moment dat am rămas singur. Nu știu dacă mama mea a murit, a fost alungată sau a fost lovită. Știu doar că într-o dimineață nu m-am mai trezit cu nimeni lângă mine.

Au urmat anii.

Hrana

Foamea nu vine brusc. Vine încet. Mai întâi simți gol în stomac, apoi arsură, apoi amețeală. După aceea, foamea devine obișnuiță.

Am mâncat:

- resturi găsite la tomberoane
- pâine mucegăită
- piele crudă de pui
- oase
- hrană de câine

- mâncare stricată

Pancreasul meu se chinuia să digere ceva ce nu era menit să digere. De multe ori vomitam spumos. Alteori mă ghemuiam de durere cu orele. Dar după fiecare criză, ieșeam din nou la căutare. Pentru că foamea nu iartă.

Luptele

Un motan pe stradă trebuie să lupte. Nu există teritoriu „al tău”. Totul este temporar.

M-am bătut:

- pentru un colț de scară
- pentru un tomberon
- pentru o femelă în călduri
- pentru un carton mai uscat

Am fost mușcat. Am fost zgâriat. Am sângerat. Rănile nu se vindeau. Se infectau. Se uscau cu puroi pe blană. FIV-ul din sângele meu făcea ca nici o rană să nu fie mică.

Somnul

Somnul adevărat nu există pe stradă.

Dormeam:

- sub mașini
- în țevi
- sub paleți
- în cutii ude
- în șanțuri

Dormeam cu urechea ridicată. Cu mușchii încordați. Orice zgomot putea fi o lovitură, un câine, un om, o altă pisică. Somnul nu era odihnă. Era doar oprirea temporară a fricii.

Iernile

Iarna nu te omoară dintr-o dată. Te roade. Mi-a mâncat grăsimea. Apoi mușchii. Apoi puterea.

Organele munciseră deja prea mult:

- ficatul obosit
- pancreasul inflammat
- inima slăbită

- sângele prea puțin (anemia)

Așa a trecut timpul.

*Zece ani fără nume.
Zece ani de supraviețuire.*

CAPITOLUL II

CORPUL CARE SE STINGEA FĂRĂ SĂ ȘTIE

Corpul unui animal nu știe ce este boala. El știe doar că nu mai poate.

Eu trăiam cu mai multe boli fără să le cunosc numele. Le simțeam doar prin slăbiciune, durere și oboseală.

FIV — boala tăcută

FIV nu m-a durut direct. M-a făcut incapabil să mă apăr în interior.

O zgârietură devenea infecție. O infecție devenea cronică. Un dinte stricat devenea sursă de bacterii. Organismul meu nu mai știa să lupte.

Toxoplasmoza

Mușchii mă dureau. Oboseam repede. Uneori vedeam înțețoșat. Ficatul meu muncea până la epuizare.

Anemia

Inima lucra dublu pentru fiecare pas. Mă ridicam greu. Uneori mă clătinam fără să fiu lovit.

Pancreatita

Mâncam și mă durea. Vomitam. Slăbeam.

Toate acestea nu au venit într-o săptămână. Au crescut ani întregi.

Corpul meu se stinge pe încet, fără să știe.

CAPITOLUL III

CĂSUȚA DIN POLISTIREN

Când am ajuns în căsuța aceea, nu a fost un miracol.

A fost doar cu un grad mai puțin frig.

M-am adăpostit acolo aproape doi ani. Nu era cald. Nu era uscat mereu. Dar nu mai ploua direct pe mine.

Acolo au apărut Marina și Stray.

Marina era o pisică de stradă ca mine. Dormea cu mine pe cartoane. Ne încălzeam spate în spate.

Stray era mic și tremurat. Mergea ciudat. Nu știa să se apere.

Nu eram familie.

Eram o alianță a slabilor.

Acolo m-a prins sfârșitul puterilor.

CAPITOLUL IV

1 NOIEMBRIE — ZIUA ÎN CARE M-A VĂZUT CINEVA

În ziua aceea nu m-am ascuns.

Nu pentru că eram curajos. Ci pentru că nu mai puteam.

Stăteam în fața căsuței. Nu mai aveam energie să fug.

Atunci a apărut Horatiu.

Nu m-a apucat brusc. Nu m-a gonit. Nu m-a privit ca pe un „caz”.

S-a aplecat încet. Și m-a luat.

*În brațele lui nu am simțit frica aceea obișnuită.
Am simțit oprirea fugii.*

CAPITOLUL V

CLINICA ȘI ADEVĂRUL

Pe 3 noiembrie am ajuns la clinica Honey Hill.

Masa rece. Luminile puternice. Mirosul ascuțit.

Doctorița Sonia a vorbit rar. Horatiu a ascultat.

Pe 3 noiembrie:

- anemie
- pancreatită
- microsporie

Pe 14 noiembrie:

- toxoplasmoză
- FIV

Eu nu înțelegeam cuvintele.

*Dar am înțeles ceva mai important:
nimeni nu pleca.*

PRIMA NOAPTE ÎN SIGURANȚĂ

Nu am știut că aceea va fi prima noapte dintr-o altă viață.

Am știut doar că sunt obosit cum nu fusesem niciodată.

Când m-au așezat pe pătură, nu m-am ridicat imediat. Pe stradă, nu te lași jos decât dacă ești sigur că nu vine nimeni. Dar în seara aceea, corpul meu a ales înaintea minții.

Am tremurat mult timp. Nu de frig. Ci de șoc.

După zece ani de alertă, sistemul meu nervos nu știa ce să facă cu liniștea. Orice zgomot mic mă făcea să tresar. O ușă închisă, un pas, o voce.

Horatiu venea, verifica, mă privea. Nu mă forța să mă ridic. Nu mă trăgea spre el.

Asta a contat enorm.

Am adormit pe bucăți. Câte zece minute. Apoi mă trezeam speriat. Apoi iar adormeam.

Pentru prima dată în viața mea, nu am adormit pe fugă. Am adormit de epuizare, nu de frică.

Dimineăta, când m-am trezit, bolul era plin.

Și nimeni nu mă gonise.

*Atunci am înțeles ceva esențial:
supraviețuirea rămăsese în urmă.*

STRAY — POSIBIL FIU, SIGUR SUFLET APROPIAT

L-am văzut pe Stray înainte să fiu luat definitiv de pe stradă.

Mergea ciudat. Se clătina ușor pe lăbuțe. Dar venea mereu lângă mine.

Nu pot explica ce legătură este între noi.

Unii oameni cred că ar putea fi fiul meu. Nimeni nu știe sigur.

Dar eu știu un lucru: mă simt responsabil pentru el.

Pe stradă, Stray nu avea nicio șansă. Un pui cu probleme de coordonare nu supraviețuiește mult între motani puternici, câini și roți de mașini.

Stătea lipit de mine pentru că eu eram mai mare. Eu îl protejam fără să știu că o fac.

După salvare, când l-am revăzut pe Stray în siguranță, am simțit ceva ce nu mai simțisem de ani de zile: relief.

*Nu conta dacă e sânge din sângele meu sau nu.
Conta că a scăpat.*

CAPITOLUL VIII

MARINA — PRIETENA CARE A ȚINUT LOC DE FAMILIE

Marina nu era mama lui Stray.

Asta s-a aflat mai târziu.

Pe stradă însă, lucrurile nu sunt genealogii. Sunt alianțe de supraviețuire.

Marina dormea cu Stray lipită de el, pe cartoane reci. Îl încălzea. Îl adăpostea între corpul ei și al meu.

Noaptea, când frigul intra prin asfalt, ne strângeam toți trei. Nu din afecțiune romantică. Din nevoie pură de a mai apuca dimineața.

Marina mânca din același bol improvizat. Ne apăram unii pe alții când apărea un motan străin. Ne recunoșteam după miros, după mers, după frică.

Oamenii văd pisici.

Noi trăiam ca o mică unitate de rezistență.

CAPITOLUL IX

SOMNUL ÎN DOUĂ LUMI

Pe stradă, somnul era o negociere cu moartea.

Dormeam pentru că organismul ceda, nu pentru că era sigur.

Fiecare mușchi rămânea tensionat. Inima rămânea în alertă. Urechile prindeau orice zgomot.

Visam rar. Și când visam, mă trezeam brusc.

După salvare, somnul s-a schimbat lent.

Primele nopți au fost fragmentate. Apoi au venit primele ore de somn adânc. Apoi, pentru prima dată, m-am trezit fără să tresar.

Astăzi dorm cu burta în sus. Cu labele desfăcute. Cu capul lăsat pe lateral.

Aceasta este poziția unui motan care nu se mai teme că va fi atacat.

CAPITOLUL X

HRANA — ÎNAINTE ȘI DUPĂ

Pe stradă, mâncarea era o ruletă rusească.

Nu știam:

- dacă e stricată
- dacă e otrăvită
- dacă o să mi se facă rău
- dacă o să mai apuc să mănânc și mâine

Am mâncat lucruri care mi-au distrus pancreasul. Am digerat cu durere ani la rând. Fiecare masă era urmată de crampe, de vomă, de slăbiciune.

După salvare, am primit hrană specială. Royal Canin Gastrointestinal.

Diferența s-a simțit în câteva zile:

- nu mai vomitam
- nu mă mai chirceam de durere
- nu mai tremuram de slăbiciune
- am început să mai pun puțină carne pe mine

*Pentru prima dată în viața mea,
mâncarea nu mai însemna suferință.*

ADĂPOSTUL VECHI — 2019: ÎNCEPUTUL LUPTEI

Nu știu câți oameni au trecut pe lângă adăpostul galben fără să se oprească.

Pentru ei era doar o construcție mică, vopsită, probabil inutilă.

Pentru noi însă, era diferența dintre viață și moarte.

Acolo au ajuns zeci de pisici. Nu toate au fost sănătoase. Nu toate au fost tinere. Dar toate au avut o șansă.

Adăpostul vechi nu era perfect:

- iarna era frig
- vara era cald
- ploaia uneori intra
- spațiul era mic

Dar era un loc unde cineva venea în fiecare zi.

Pentru un animal fără nimeni, prezența zilnică a unui om valorează cât un miracol.

Acolo am înțeles prima dată ce înseamnă a fi așteptat.

ADĂPOSTUL NOU — 2025: CASA

Adăpostul alb din grădină nu este doar o clădire.

Este rezultatul a mii de pași făcuți înainte și înapoi. A sutelor de animale hrănite. A zecilor de nopți nedormite.

A fost construit cu mâinile lui Horatiu, într-o vară lungă și grea.

Pentru prima dată, nu mai trăiam într-un loc provizoriu.

Aveam:

- pereți adevărați
- ferestre
- lumină
- căldură
- liniște

Diferența dintre adăpostul vechi și cel nou nu este arhitectura.

Este siguranța definitivă.

CAPITOLUL XIII

HORATIU — OMUL CARE NU A PLECAT

Horatiu nu este un erou.

Nu poartă pelerină. Poartă griji.

Este inginer zootehnist — știe corpuri, boli, tratamente. Dar pentru mine a fost mai întâi un om cu brațele deschise.

Nu m-a ales pentru că aveam șanse.

M-a ales pentru că nu aveam.

L-am văzut obosit. L-am văzut speriat. L-am văzut nedormit.

Nu l-am văzut niciodată plecând.

Uneori, mângâierea lui e stângace.

Nu contează.

Contează că vine. Zilnic.

CAPITOLUL XIV

ANA — MÂINILE CARE AU STĂRUIT

Ana nu vorbește mult despre salvări.

Ea face.

Mâinile ei miros a dezinfectant, a hrană, a blană.

Este acolo când doare. Este acolo când se spală. Este acolo când se plânge.

Nu toate salvările sunt zgomotoase.

*Cele mai mari sunt tăcute.
Ana este una dintre acele salvări.*

CAPITOLUL XV

MOTANUL CARE A RĂMAS

Nu am devenit tânăr din nou. Nu am devenit sănătos ca la începutul vieții.

Dar am devenit calm.

Nu mai fug. Nu mai tremur la fiecare sunet. Nu mai dorm iepurește.

Dorm adânc. Mănânc liniștit. Trăiesc încet.

Pentru un motan care a supraviețuit zece ani pe stradă, asta este o victorie.

Nu despre miracole este povestea mea.

*Ci despre faptul că cineva nu a plecat
atunci când era mai ușor să plece.*

EPILOG — MOTANUL CARE A RĂMAS

Nu știu cât timp mai am.

Nici medicii nu știu.

Unele vieți nu se măsoară în ani, ci în șanse.

Eu am primit una târziu.

Astăzi nu mai caut mâncare în tomberoane. Nu mai dorm sub mașini. Nu mai fug la fiecare zgomet. Nu mai lupt pentru un colț de carton.

Astăzi am:

- un bol care se umple zilnic
- un culcuș cald
- un loc unde luminile se sting seara
- oameni care îmi spun numele

Astăzi trăiesc încet.

Așa trăiesc cei care au fugit mult.

Unii ar spune că sunt un motan bătrân și bolnav.

Eu spun doar că sunt un motan care a rămas.

Am rămas acolo unde alții au plecat. Am rămas când corpul meu ceda. Am rămas pentru că doi oameni nu au renunțat.

Dacă viața mea a avut un sens, atunci sensul acesta este simplu:

Că niciodată nu e prea târziu pentru o viață.

APEL LA DONAȚII

Dacă ai ajuns până aici, înseamnă că îți pasă

Povestea lui Rocky nu este singulară.

În fiecare zi, alte zeci de animale trăiesc exact viața pe care el a trăit-o zece ani:

- în frig
- în foame
- cu boli netratate
- fără un nume
- fără șanse

Salvarea nu înseamnă doar a lua un animal de pe stradă.

Salvarea înseamnă:

- tratamente
- analize
- hrană specială
- carantină
- adăpost
- timp
- nopți nedormite
- resurse

Tot ceea ce vezi în această carte a fost posibil pentru că cineva a ajutat.

Dacă vrei să ajuți și tu un viitor „Rocky”, o poți face simplu:

- prin donație
- prin redirectionarea a 3,5% din impozit
- prin distribuirea acestor povești
- printr-un mesaj care poate salva o viață

Nu trebuie să salvezi toate animalele.

*Este suficient să alegi unul.
Pentru el, vei fi tot universul.*

DESPRE ASOCIAȚIE — CĂSUȚA CU PISICI ANA & HOR

„Căsuța cu Pisici Ana & Hor” nu a început ca un proiect.

A început ca o nevoie.

Nevoia de a opri din suferință măcar câteva vieți care nu aveau pe nimeni. Nevoia de a nu mai trece mai departe. Nevoia de a spune: „Îl luăm. Vedem noi cum.”

Asociația a luat naștere oficial în anul 2025, după ani întregi de salvări făcute din resurse proprii, din puțin, din improvizație și din multă muncă.

În spatele ei stau Ana și Horațiu Bivolănu, doi oameni simpli care au ales să transforme grija pentru animale într-o misiune permanentă.

Astăzi, „Căsuța cu Pisici Ana & Hor” înseamnă:

- animale salvate din stradă
- cazuri grave, bătrâne, abandonate
- tratamente medicale costisitoare
- adăpost
- carantină
- recuperare

- și, uneori, ultimii ani de viață petrecuți în liniște și demnitate

Adăpostul vechi a fost construit din necesitate. Adăpostul nou, ridicat în vara anului 2025, a fost construit cu mâinile lui Horațiu, ca un pas definitiv de la improvizație la siguranță.

Asociația funcționează în prezent exclusiv prin:

- donații
- sprijin din comunitate
- redirecționarea a 3,5% din impozit
- voluntariat

*Fiecare leu, fiecare mesaj, fiecare distribuire
ajută direct un animal.*

MISIUNEA NOASTRĂ

Nu salvăm doar animale ușor de adoptat.

Salvăm:

- animale bătrâne
- animale bolnave
- animale cu handicap
- animale pe care alții le-au abandonat definitiv

Le oferim:

- siguranță
- tratament
- hrană
- timp
- și, mai ales, demnitate

DE CE FACEM ASTA

Pentru că un animal nu a ales să fie abandonat.

Pentru că boala nu este o vină.

Pentru că bătrânețea nu ar trebui să fie o condamnare.

Pentru că Rocky nu este un caz singular.

MULTUMESC Ivakić Liubița

pentru salvarea pe care
am făcut-o datorită
donațiilor tale!

